

Harold G. Koenig, M.D., M.H.Sc., Linda K. George, Ph.D., and Bercedis L. Peterson, Ph.D.

دینداری و رهایی از افسردگی در بیماران مسن

خلاصه کلی مقاله:

پروگرامت و کوپینگ در سال 1998 الگوهای مثبت و منفی دین را در حوزه سلامت مورد مطالعه قرار دادند و اعلام داشتند که الگوهای مثبت بر سلامتی افراد اثر مثبتی را بر جای می‌گذارد.

ترجمه چکیده:

مشاهده: تاثیر فعالیت و اعتقادات مذهبی در رهایی از افسردگی در بیماران مسن بستری در بیمارستان بررسی گردید.

روش: بیماران 60 و بالای 60 که در مرکز پزشکی دانشگاه بستری بودند از نظر نشانه‌های افسردگی قریبال گردیدند. از 111 بیماری که امتیاز 16 یا بالاتر را در مقیاس مرکز مطالعاتی همه‌گیری افسردگی کسب کردند، روانپزشک با مصاحبه روانپزشکی، 94 نفر را با بیماری افسردگی تشخیص داد. بعد از ترخیص از بیمارستان، بیماران افسرده 4 بار با حداقل 12 هفته با تلفن پیگیری شدند. در هر تماس پیگیری، علائم مورد نظر مجدداً بررسی می‌شد و تغییرات در هر علامت در طول حد فاصل تماس‌ها شناسایی می‌شد. زمان متوسط بازه زمانی پیگیری برای 87 بیمار افسرده 47 هفته بود. مؤلفه‌های مذهبی به عنوان عوامل محتمل کاهش زمان درمان از لحاظ مدل چند متغیری COX با کنترل‌های جمعیت آماری، سلامتی جسمی، روحی و فاکتورهای درمانی بررسی شد.

نتیجه: در طی زمان پیگیری، 47 بیمار (54٪) بهبودی داشته‌اند. میانگین زمان بهبودی 30 هفته بود. دینداری درونی به‌طور معنی‌دار و مستقل با زمان بهبودی مرتبط بود، اما با حضور در کلیسا و انجام فعالیت‌های مذهبی خصوصی خیر. بیماران افسرده با امتیاز دینداری بالاتر سرعت بهبود بیشتری را نسبت به بیماران با امتیاز پایین نشان دادند.

جمع‌بندی: در این تحقیق دینداری درونی قوی‌تر به صورت مستقل زمان کمتری برای بهبودی را پیش‌بینی می‌کرد. تا جایی که نویسندگان مطلع است، این اولین تحقیقی است که در آن دینداری به عنوان یک عامل از پیش تعیین‌کننده‌ی نتایج در ناهنجاری افسردگی است.